

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOARE, MIHAIL

Paiațe : eseuri cu iz de fonfleuri / Mihail Soare. -
București : Eikon, 2022
ISBN 978-606-49-0751-6
821.135.1

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

MIHAIL SOARE

PAIAȚE
,

E S E U R I
C U I Z D E
F O N F L E U R I

E I K O N

București, 2022

Cuvânt înainte	7
USL dream team	11
Bufonul și Buffon	14
Salonul refuzaților sau desant cu păcălici	16
Jos Băsexu!	19
Dac-aș fi pentru-o zi președinte	21
Ponta și pontoarca	23
„Lăsați-mă să fur !”	25
von Dragnea	27
Pontănacul și Elodiu	30
PNL-AO	32
Bombonel, Bombonica și zisele lui Zisu	34
„I-am depășit pe-americani...”	36
Gelozie și medicină	39
Bye-bye, OmniTRAX!	41
Ficus de Cotroceni	43
Gambitul Băse	45
Habarnistul	47
Drum înfundat	49
Fără a mai socoti și câinele	52
Atolul Palilula	54
Vioreii	56
Fă, Diasporo, avuseși chef de vot?	58
Bănel Viorel	61
Nu pot de instalator	64
van Gogh, van Basten, van Ghelie	67

Kafka cu trei iezi.....	69
Titanic fals.....	71
De la Eugenio d'Ors la Niculeasca Bran.....	74
Senatorul pepenilor.....	76
USL alive.....	79
Ponta nu e moartă, Ponta se transformă.....	82
Almanahel cu Orwell.....	85
Big Brother is watching you.....	88
Ce-aveți voi cu mama lui?.....	90
Elena d'Arc și teatrul kabuki.....	93
Toarnă, Leanço, toarnă!.....	96
Epistola nebunilor frumoși către Vodă Klaus.....	98
Loserul învingător.....	100
Maidanul cu dragoste de adevăr și bun simț.....	103
Ocolul feisbucului în o sută de zile.....	106
Vacanța de Paște la unii români.....	109
Viorel Anapoda.....	111
Tu-i gății mă-sii, Vasilico!.....	113
Editorial cu Viorel Întâiul și Klaus Ultimul.....	116
Mușchii lui Victoraș versus indignarea lui Klaus.....	119
Pas în gol.....	122
Jigodism cu fonfăit, sau cum voi sta eu acasă, la viitoarele alegeri.....	125
Poza lui Klaus cu Charles, cetățeanul din Viscri.....	128
Ponta ce-am pontit.....	131
Atât.....	134
De la Umberto Eco la Ponta, via Duvăz.....	137
Scrisoare către șocătele Viorel.....	140
Exilatul și cimpoiul bulgăresc.....	142
Neanderthalul și politica mioritică.....	145
Fabulă cu năpârci și papagali.....	147
Codu-i frate cu românul!.....	149

Scrisul și cu muzichia sunt de bază-n România.....	152
Bravos, națiune, halal să-ți fie!.....	154
Patria porcului.....	156
„Nota de plată, ospătar!”.....	158
Șoareci și șoareci.....	160
Și sfinția sa a fost senator.....	162
Pesediștii sunt vivipari.....	164
Klaus are blatfus.....	167
Tot norodul are blatfus.....	169
La ezerciț.....	171
Liviu Pustiul.....	173
Oralistu' (eseu despre un pagliaccio).....	176
Valerică și lupul.....	178
Apel către aceleași lichele.....	180
Foloasele ponoaselor.....	182
Ai dreptate, Piedone, chiar ne trebuie un monument!.....	184
Măgăreața pe Klaus.....	186
Tehnocracii.....	188
Dâncu de la Cioloșvar.....	190
Nu fi bulangiu, Viorele!.....	193
Măscărici și homunculi.....	195
Cine pupă poala popii?.....	197
HI-Q Dragnea la parchet!.....	199
Boi versus câini.....	201
În numele opoziției.....	203
Dragul ei Klaus.....	206
România scriitoare.....	209
Treaba statului, domnule!.....	211
Apel către norvegieni.....	213
Balul sașilor sașii.....	215
Ca bețivul pe Bușoi.....	217

Ombilicul lui Klaus.....	219
Cu Mucius în fasole.....	221
Editorial cu regi și ciori vopsite.....	223
Genunchiul reginei și genunchele bufonului.....	225
Ca broasca la inundație.....	227
Poza mișcată a unei zile cu ploaie.....	229
Mihalachelele sau despre nesimțire ca instituție fundamentală la români.....	231
Mai am un singur dor: pe Zgonea să-l omor!.....	234
Maimuțoiul opărit vs regele maimuțelor.....	236
Tovarășa Fierea.....	238
Klaus D.Veselu.....	240
Imeghebiștii.....	242
Noi votăm să ne-amuzăm.....	244
Să trăiască Cherecheș, că-i primar și ia peșcheș!.....	246
Pata Puiu.....	248
Cuie Morlățean.....	250
Viorelaș Cărpaci.....	252
NATO frântă că ți-am dres-o!.....	254
Regatul Bulit al Marii Britanii.....	256
Părerea lor.....	259

sarcasmul. Habar n-am dacă voi mai scrie astfel de texte (unii le-au zis eseuri, alții pamflete, eu nu le-am zis nicicum, dar au apărut ca editoriale), însă (re)publicarea lor era obligatorie, ea constituind o poză altcumva a acelor ani bășcălioși, pe care e bine s-o privească, spre luare aminte, și cronicarii istoriei recente, și sociologii, și politologii de meserie (acceptând că există așa ceva), și culturnicii zilei chiar. Dar cum de la Esop încoace borfașii merg la pârnaie, iar gangsterii se cocoată în scaune de demnități departe de nasurile lor, nu știu dacă nu cumva lehamitea mă va birui (parcă deja îi simt amprenta de fier înroșit), lăsându-i să-și scrie singuri ce vor ei. În pușcării sau în afara lor.

Autorul

USL DREAM TEAM

Se spune, și e dovedită chestiunea, că sunt câteva (vreo trei, de fapt) trebușoare la care se pricepe, ca niște doftoroaie de pe vremuri la spartul buboaielor crescute din nespălare, toți românii. Dar și aromânii. Ăștia din urmă îndeosebi la două, fără să mai socotim și oile. Fotbalul (mă rog, la noi până și termenul ăsta e relativ), că tot veni vorba de oi, politica și, desigur, femeile, cam astea ar fi temele la care suntem specialiști, indiferent de etnia căreia îi aparținem (corect politic, să n-avem vorbe), toți locuitorii acestei hulite, dar încă și mai hulitoare, guri de rai.

Este, așadar, în fiecare român câte un ilustru politician, mai mic sau mai mare, (eu, de pildă n-aș putea să-l încap pe țărănistul Vasile Lupu, din motive lesne de înțeles), un mare selecționar (nici pe longilinelul Pițurcă nu l-aș găzdui prea confortabil în trupul meu) și, scuzat să-mi fie, un curvar (aici nu fac nici o trimitere).

Până la urmă, asocierea dintre cele trei categorii nu e deloc forțată, ci inevitabilă, ba chiar obligatorie, fără să ne gândim neapărat la Bianca Drăgușanu și Adrian Cristea ori la zevzecul de Mihai Costea și Cruduța lui. Mă rog, a lor. Avem o echipa națională irațională de fotbal așa cum avem, (s-ar putea spune și „din păcate”), și un parlament național rațional. Ori, mai degrabă, logic, în logica a ceea ce s-a votat, adică. Dar, mai presus de toate, Dumnezeu ne-a procopsit, pișicher cum îl bănuiam, spre zvârcolirea fără de sfârșit în morminte a Brătienilor și întru pironirea în pământ a ochilor obosiți ai nonagenarului Neagu Djuvara, cu o alianță împotriva naturii (știu că sună într-un fel anume, dar nu mă simt vinovat cu nimic), așa cum ne-a dat, de pildă, PIN-ul și pe Lavinia Șandru (luat de iureșul evenimentelor fu cât p-aci să scriu *Șancru*) sau pe Dan Diaconescu și PP-ul său hazos până la scâlâmbăială.

Dintr-o delicatețe de poet gătit de criza datoriilor suverane, las femeile la o parte, lucru care sper să nu fie luat de doamne precum Daciana Sârbu, Aura Vasile sau Adina Vălean, ca fiind rodul vreunei porniri misogine. De Norica Nicolai nu cred, e de-a noastră, ca Zoe: bărbată. Într-o selecționată a USL, cu privirea diluat spirtoasă, ca strecurată prin pâinea cea de toate zilele, amintind de Tulcea natală, a unui orizont spălăcit în care nu crede nici el, Crin Antonescu joacă, și-i vine mânușă, pe postul lui Florescu: nu știe nimic, dar se dă jucător pe la Antena 3.

Mircea Geoană este, fără echivoc, un soi de Moți. Ale cărui gafe sunt floare (fie și de trandafir) la ureche pe lângă deja celebrele: „nu știm câți suntem, în primul rând” (referindu-se la ofițerii de informații), „când vorbim de un parlament unicameral, nu înseamnă că vorbim neapărat de o singură Cameră, ci și de o a doua Cameră, a reprezentanților regionali”. „cum spunea Carl Lewis (ăla era atletul, Mirciulică!) în „Alice în Țara Minunilor”, „la Turnu Măgurele, aici, în inima grânarului țării”, „avem o singură culoare în suflet: tricolorul” și (prea) multe altele. Dar cum el are priză la cei mai sărăcuți cu duhul, n-ar fi de mirare să vă alegeți, mâine-poimâine, cu el președinte.

Timid ca o „fetiță” bulevardieră prinsă la chiseaua cu dulceață a privatizărilor făcute la masa de ruletă, însă atât de ferm în pitiul după cireșul imunității, având în vedere antecedentele, Adrian Năstase nu putea juca decât, ați ghicit, fundaș. Mijlocitori, nu mijlocași, maștri ai combinațiilor și algoritmilor surprinzătoare, niște veritabili Sânmărteni, ori mai degrabă Cociși (cu doar un c la mijloc), imper-turbabili și degrabă blătuitori, molcomii pușcăriabili moldoveni (ptiu, pușchea pe limbă) Viorel Hrebenciuc și Relu Fenechiu. Venit din liga a treia (citiți, vă rog, locul trei în colegiu) cu tupeul și indolența lui Cristi Tănase, bănuie că ar fi turnat nu se știe ce în ghetetele coechipierilor uitate la poarta securității, universalul Ioan Ghișe. Că-l văd în orice partid.

Nereușindu-i nici o centrare, și asta nu neapărat din cauza ochelari-lor, încălțat mereu invers, Victor Viorel Ponta face pentru naționala

USL ceea ce face Bănel Nicoliță pentru cea de fotbal: stârnește zâmbete. Având și el o aluniță ca a lui Mutu, numai că e cam albastră, asemenea purtătoarelor de fuste multicolore de pe la Strehaia, veteran ca și jucătorul Cesenei, coleg de echipă pe vremuri cu geniul Carpaților, de care se lăsa snopit în bătaie la șeptic și căruia i-a suflat locul de titular trăgându-i scaunul, promotor și al sportului cu bâta (dar nu de baseball), dar și al tirului după revoluționari, coordonatorul de joc, Ion Iliescu.

Ciudat lucru, într-o echipă de golgeteri înnașcuți, deși dolofan ca o urnă de vot din satele argeșene, acolo unde partidul e-n toate, e-n cele ce sunt, e-n pruncul din leagă, în omul cărunt, vorba cântecului făcut după rimele lui George Glod (dar mai cunoscut ca Lesnea), singurul care a marcat în ultimul campionat și jumătate, este vârful de atac Cătălin Voicu. Pe alte posturi: Liviu Dragnea, o adevărată speranță a gardienilor de la Jilava, Tudor Chiuariu și Marian Opreșan, și după aștia doi plângând modistele făcătoare de zeghe. Și ultimul, dar nu cel din urmă, că tot veni vorba, gătit mai mereu într-un elegant sacou cadrilat malagambist (deși unul gri cu dungi verticale l-ar prinde, negreșit, mai bine), selecționerul Dan Felix Voiculescu.

14.10.2011

Ziua de joi ne-a prilejuit, ca în atâtea multe dați, ocazia de-a alătura fotbalul de politică, ieșind nu vreo tochitură picantă și grasă, măcelărească, ori vreun sărăcăcios ghiveci mănăstiresc de post, ci un soi de politichie cu tichie. De mărgăritar, „firește”, ca să-l citez pe lunetistul sinucigaș, mai cunoscut sub supranumele de N 0049, de la Rahova. Așa cum într-o vafelă crocantă cu aromă fericită de copilărie coexistă (că tot e vară) și înghețată de vanilie, cu iz cuceritor de colonii exotice, dar și o alta, păstoasă, densă, misterioasă ca noaptea, de ciocolată.

La Varșovia se juca semifinala Campionatului European de Fotbal dintre Germania și Italia, cu nemțălăii plăvani ai cancelăresei Merkel dați favoriți de toate casele de pariuri sportive, de la Reykjavik și până-n Patagonia, de la Plenița sau Caracal până la Ouagadougou. Cele de pariuri politice aveau și ele treaba lor vis-a-vis de o partidă care se disputa la Bruxelles, însă nu pe Stade Constant Vanden Stock al lui Anderlecht ori pe altă arenă a cunoscutului oraș flamand, ci în sală. Fără a fi futsal. În sala Consiliului European.

Aveam, dintr-o pornire ușor de înțeles, favoriții mei și ei nu erau „arieni” Özil, Boateng sau Khedira, ci arhitectul Pirlo, „spălăcitul” Balotelli și excepționalul portar al lui Juve, Buffon, cel care, alături de genialul Del Piero însoțise într-o penitență admirabilă echipa lor de suflet în Serie B, după celebrul scandal Calciopoli, în urmă cu vreo șase sezoane.

Marele Buffon avea să fie unul din eroii serii, fiind învins doar o dată, de la punctul cu var de ochiosul turcaleț cu acte de neamț, Mesut, în al doilea minut de prelungiri, prestația sa fiind, în rest, la înălțimea renumelui său de vedetă nevedetă. Cerebral, calm, inspirat, așa a fost

joi cel considerat de mulți (nu cred că și de Pițurcă) portarul numărul unu al lumii din ultimii ani.

Fără să fie convocat de nimeni acolo, crezând că e vorba de o miuță ad-hoc în țurloaiele goale pe maidanele roșii pline de ciulini ale Olteniței, ori pe cele de la Mărghia sau Ochiul Boului, încinsă alături de Nea Nelu Cotrocelu, Viorel Hrebenciuc ori Vanghelie, îmbrăcat într-un tricou lălău care se vedea de la o poștă că nu-i aparține, având carnetul de jucător vizat cu creionul chimic pe șest doar pentru liga a patra, a descins în capitala Belgiei, rânjind ca un miel belit dintr-un galantar soios din piața de la Roșiorii de Vede, bufonul Victor Ponta.

A jucat cu mingea la perete preț de câteva minute, spre desfătarea Dacianei și alicitului său socru și l-a rugat pe masorul Marga să-l pozeze lângă un ins pe care Victoraș îl credea premierul nu știu cărei țări, aflat acolo cu treabă, printre titulari, dar care se pare că era un destoinic chelner vorbitor de valonă. Oricum, avea de gând să măsluiască în photoshop o fotografie de grup, în care să apară și el lângă vedetele adevărate ale Europei politice și pe care s-o arate la sosirea în țară neamurilor, Abramburică de la Educație (încă de pe vremea lui Burebista acolo), veterinarului Brădișteanu și lui ăla micu' cu ochi mirați al lui Voiculescu.

7 iulie 2012

Nu m-a inspirat în botezarea articolului meu nici Dimitrie Cantemir cu a sa lucrare „Divanul sau Gâlceava înțeleptului cu lumea sau Giudețul sufletului cu trupul”, și nici titlul piesei de teatru „Dineu cu proști” a lui Francis Weber, care, al dracului de neîntâmplător, face de ceva vreme săli pline în România. Chiar dacă editorialul meu e doldora de actori, și de regizori, și de scenariști, și de mașiniști, chiar dacă, fără sa forțăm mai deloc cu șperaclul imaginației realitățile sângerei ale politichiei noastre cucuiete, poporul român poate fi asemuit unui personaj colectiv, un soi de Pierre Brochart, care a invitat (poți citi, mai degrabă, trimis) în Parlament tot felul de *pignoni*, *marlene* ori *chevali*, dar mai ales *pignoni*, la un festin inedit, spumos ca o șampanie franțuzească necontrafăcută, băută pe șest la bufetul Senatului, dar din cale-afară de dureros.

Asemenea unui junghi ascuțit și încăpățânat, pătrunzător, care te ține la mers. M-am obișnuit să nu scriu despre politică pur și simplu ca despre politică, ci alăturând-o, aparent rocambolesc, unor fenomene sociale sau de altă natură, de la fotbal la filatelie ori de la piscicultură la cinegetică. Arta, altfel o chestioară apropiată mie, o cam sărisem. Ca într-un veritabil Salon des Refusés, fără să aibă vreo treabă cu impresiionismul (poate doar cu sonoritatea și sensul numelui grupării italiene a lui Boldini și Lega, celebra „Macchiaioli”) în fotoliile aducătoare de somnic dulce (amintind de Oliviu Gherman) din parlamentul național s-au adunat în anul de grație (gratie sigur ar suna mai nimerit) 2008 un întreg regiment de loseri lachei nevorbitori sau vorbitori mai mult în baie ori pe la diverse haznale autointitulate, ilegitim, televiziuni.

Forțând cu tupeu de șmenari veterani poarta firavă a democrației, după o schemă desenată cu jetul urinei pe nisip de talentatul Hrebenciuc, combinatorul atoate, au pătruns asemenea vizigoților în Cetatea Eternă, o seamă de „personagii” descinse parcă din literatura lui Conu Iancu ori coborâte, ca de frica unui cutremur, toate odată, de pe scena Cărăbușului.

Astfel că au ajuns să se lăfăie pe locurile ocupate pe vremuri de Rosetti, Ion I.C. Brătianu și Virgil Madgearu agerul Puiu Hașotti, ostenitul somnolent George Crin Laurențiu Antonescu, Sergiu Nicolaescu (da, chiar el, că știe bine cu regiile), Titus Corlățean, onestul Mircea Diaconu, vestit pentru rolurile de prost jucate, Șică Orban, zis și Mandolină, sau doveditul definitiv incompatibil Sergiu Andon. Cel cu ochii cât gămăliile acelor. Așadar, actori, cu sau fără voie, cabotini, regizori de operete cu iz de revoluții însângerate, figuranți cu fasoane de vedete. „C-așa e-n teatru”, cum presupun că ar fi spus Toma Caragiu. Și pentru că au terminat pe locul doi (italienii au o vorbă: Non c'è due senza tre) în colegiile lor, sunt priviți cu invidie de ocupanții de loc trei: cântărețul, acum solitar de nevestă, Socaciu, ciripitorul Ghișe, caricaturalul Calimente (să nu-l uitați, rogu-vă!) ori demoazele bulevardiere Diana Tușa sau Alina Gorghiu.

Dar, drăcia dracului, până și locul patru a propulsat aleși în forul legislativ al țării, două astfel de cazuri intrând în istoria parlamentarismului mondial: Claudiu Țaga și infint mai cunoscutul domn Mang... Țaga asta reprezintă la Cameră 1139 de cetățeni turmentați (cam câți are o asociație de bloc din Petrila), deja mulți față de cei 533 care l-au votat pe pesedistul Tudor Panțiru ori cei 34 (neamuri, pesemne) ai lui Koto Iosif.

Ei, bine, acești parlamentari onorabili, valoroși și cocârjați de atâta legitimitate, alături de alții asemenea lor, mulți din ei cu halte pe la mai toate partidele, năimiți nu se știe (sanchi!) de cine, au provocat desantul tulburător din 6 iulie 2012, regizat grosolan a la Mosfilm

ori Bollywood, poate că din insula indoneziană Komodo (sic, aia cu varani!), poate din altă parte, și pe care habar n-am cum îl va consemna istoria aceea oficială. Oricum, pe noi ne-a ajutat să „păcălim” vara asta care se anunța nu doar înăbușitoare, ci și anostă ca un whisky de soi băut fără gheață. Dar și pe noi înșine.

23 august 2012

JOS BĂSEXU!

Pe o foaie de papirus, acum aflată la un muzeu din Torino, scrie că prima grevă din istoria omenirii a avut loc în Egiptul antic, către sfârșitul celei de-a douăzecea dinastii, pe vremea domniei lui Ramses al III lea. De atunci încoace acest gen de protest s-a diversificat, astfel încât astăzi vorbim de grevă spontană, de greva japoneză sau de avertisment (sunt cazuri în care nici *de divertisment* n-ar suna aiurea), generală ori a foamei. Ba chiar și grevă parlamentară la noi, la români, deși exprimarea ar putea părea, uitându-ne la aleșii noștri, ușor pleonastică. Alții, mai scrupuloși, dacă nu chiar cinici, au născocit-o și pe cea a zelului.

Dar despre cea a sexului, eu, unul, nu auzisem. Până deunăzi când am citit nu știu unde despre chemarea la un astfel de protest făcută de o activistă a mișcării „Să salvăm Togo”, Isabelle Ameganvi pre numele ei, care le-a cerut femeilor din Togo să urmeze exemplul liberienelor, care au recurs la același procedeu pentru a grăbi încheierea războiului civil ce a marcat țara lor până în anul 2003.

„Femeile togoleze se vor declara într-o grevă a sexului începând de luni pentru a-și mobiliza soții să întreprindă mai multe acțiuni care să conducă la plecarea lui Gnassingbé de la putere”, a spus ea apăsător la o manifestație. Gnassingbé ăsta e președintele lor și a venit la putere după ce tac-su, care îi condusesese cu mână forte vreo 38 de ani, a dat și el, ca oricare african ajuns la o anumită vârstă, colțul. Avalanșa de nerozii puse în scenă pentru demiterea lui Traian Băsescu, de la trasul scaunelor Robertei și lui Vasile Blaga, continuând cu brânciul dat Avocatului Poporului (ca să-l pună pe cel al „poporului lor”), cu demența referendumului turistic și toate celelalte, dintr-un șir amintind de o mie și una de nopți, până la gugumănia lui Ghișe (mai cunoscut printre turnători